

Előfizetési ár

Házhoz hordva:

Egész évre 8 kor.
Félévre 4 »
Negyedévre 2 »

Postán küldve:

Egész évre . . 9 kor. — fill.
Félévre . . . 4 » 50 »
Negyedévre . 2 » 30 »
Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:

Pécs Antal-utca 41. szám.

Kiadóhivatal:

hova az előfizetések és hirdetések küldendők: Kossuth Lajos-tér 4. Zárda épület.

Apró hirdetések díja szavanként 4 fillér, vastagabb betűkkel 8 fillér.

Főmunkatársak:
A főiskola hallgatói

Felelős szerkesztő:
Wagner László dr.

Kiadó- és laptulajdonos:
Grohmann Gyula

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

Zászlóavatás.

A selmec-bélabányai függetlenségi és 48-as pártkör április hó 7-én délután 3 órakor a vigadóban zászlaját avatja. Ünnepe lesz.

A pártkör törvényes módon megalakult testület. Jelszava: a független Magyarország. Célul hazánk szeretetét, megismerését, nagyjainkról való megemlékezést, a hazafias eszmék terjesztését, a nemzeti összetartást, városunk és polgárainak boldogulását, a jogok és kötelességek megismerését és bölcs gyakorlását tűzte ki.

Gyönyörű, szép célok; a kör állami, nemzeti, társadalmi, városi és egyéni szempontokból a legnevesebb feladatokra vállalkozott. A közérdeket kívánja szolgálni az egyéni érdek hajhászása nélkül.

A pártkör erkölcsi testület.

Határozott politikai elveket is vall. Ezért is becsülést érdemel. Méltán tarthat erre számot, mert olyan nagyon kevesen vannak, akik véleményt nemcsak alkotni tudnak maguknak, de azt nyíltan vallani is merik. Ehez erkölcsi erő kell.

Városunkban az egyedüli szervezett politikai párt. Ez a tény nemes törekvései méltatásánál és elismerésénél akadályul nem szolgálhat.

A vélemény bármilyen is, tiszteletet érdemel, mert az embert az állattól megkülönböztető sajátosságának, az észnek, gondolkodásnak folyománya. Feltétel csak az, hogy közügyekben a közérdek, más ügyekben az ésszerűség és jogos érdek gondolatából kell kiindulnia.

Ellenkező álláspontra csak az elfogultság helyezkedhetik.

A pártkör keletkezése, létezése nem a pusztá véletlennek, hanem

a körülmények és viszonyok szülte közös emberi érzésnek természetes megnyilatkozása.

A természet minden emberbe a szabadság és függetlenség utáni vágyakozást és törekvést oltotta. Ez a törekvés a külvilágban az érvényesülésben keres kielégítést.

Amikor a szabadság és függetlenség országszerte erőszakosan el lett nyomva, az utána való vágyakozás és törekvés, a mi szegény városunkban is erősebb alakban kereste az érvényesülést.

Tavaly nyáron történt. Borura derü következett, a kétségbeesést a remény váltotta fel. Felülről rendeletek lettek kiadva, mind-egyikben az volt megírva: szabad gondolkodni, meggyőződést alkotni, azt nyíltan vallani, aszerint cselekedni.

Furesa idők voltak, az isteni tör-

Sapphó.

I.

A föld itt még bűbájjal s emlékeddel teli —
És a hullám a sziklát epedve öleli —
A part fölött a szél ha — reszketve szárnyal át —
Ébred az éj visszhangja —
És szírt a szírtnek adja —
A múlt idők dalát. —

II.

Lent a habmoraj egyre zengi a hattyúdalt,
Mely föl szállott az égre — s a végtelenbe halt —
Mesterkéz osalt ily hangot a — bűvös hang-
[szeren —
Eltöltve égi kéjjel —
Mig játszva zuzta széjjel —
A durva szírtéken. —

III.

Nevét csak a dal őrizi — még zúg az áradat —
Mely tört lantot és szívet, mély örvénybe ragad,
Ha szenvedély a lelken reszketve szárnyal át —
Fekél a múlt visszhangja
És szív a szírtnek adja —
Őt ezredév dalát. —

Csiszár Ilona.

Az én barátom, az ügyvéd.

— A »Selmeci Újság« eredeti tárcája. —

Irta: Icz.

Én körülbelül egy tucat ügyvédet ismerek, de barátom csak egy van közöttük hál' Istennek. Ne tessék valahogy rosszat gondolni. Nem a szokásos előítélet véteti fel velem a jó Isten nevét. Azaz ne higyjék, hogy én olyan rendes, tisztességes nyárspolgár vagyok, akinek ennek a hivatalos elnevezésnek halatára: »ügyvéd«, borsószik a háta és szól, — megkopogtatván az asztalt ősi szokás szerint:

— Jó órában legyen mondva (ezen szólás-módnak kapcsolt része az asztalkopogtatás) —
eggyel sem volt még idáig dolgom.

Nem, én nem vagyok ilyen rendes, tisztességes nyárspolgár, sőt ilyenkor védelmére kelek az ügyvédeknek ekképen:

— Már miért irtózik, bátyám, annyira az ügyvédtől? Nem rosszabb a többi két lábunál, akár kereskedőnek, fiákkerosnak vagy akár miniszternek híjják is. Mert igaz, hogy lehuzza a bőrét embertársának az ügyvéd, ha az engedi, de nem különben érheti szó a többit is, megteszi azt a kereskedő, erősen megteszi a fiákkeros, de meg, kiváltképen a miniszter is, amelyik mindjárt országszámra nyuzza felebarátait. Egymástól kapkodjuk mi a falatot valahányan csak lakunk falun, vá-

rosan, ezen a sáros földön, amelyikre olyan gazdag vadaskertet telepített az Úristen!

Ilyenformán védelmezem én az ügyvédeket az előítéletek ellen. De hogy a színigazságot el ne mellőzzem, meg kell vallanom, azt még sohasem mondtam, hogy becsületesebbnek tartom őket a többi embernél; úgy emlékszem ezt nem is kérdezte tőlem senki. Hanem most kimondom szívem szerint. Igenis az ügyvédek becsületesebbek, mint valamennyi egyéb teremtet lélek. Az is igaz, hogy ezt a tényt egyetlen esetből, a barátommal, az ügyvéddel való esetemből állapítottam meg, dehát miért ne következtethetnék én egy esetből, mikor Häckel német tudós egyetlen fél állkapocsból sütötte ki, hogy az emberiség unokabátyja a gorilla. Már pedig Häckel van olyan okos ember mint én, mert ő Darwin tanítványa, én meg csak Miskovics tisztelendő szentatyáé vagyok.

Hogy megfogjam a beszédem fonalát, hát épen ez a nagy becsületesség az én barátomnak, az ügyvédnek a baja. Vagy talán inkább az én bajom? Majd kitünik; elég az hozzá, ez indított arra, hogy a tizparancsolatot — azt hinné valaki — megszegjem, mikor azt mondtam, hál' Istennek, csak egy ügyvéd barátom van. De ha meghallgatják milyen szörnyű becsületes ez az egy, akkor mindenki be fogja látni, hogy nem hiába vettem fel Uram Istenemnek nevét.

vényekben megirtakat rendeletekkel kellett nyilvánvalóvá tenni.

Az ország fellélegzett, elfogta az örömmámor. A szabadság, függetlenség hangja gyorsan bejárta a rónákat és hegyeket. Visszhangra talált nálunk is a nép szívében. Gyönyörű volt látni, a törpe emberek hogyan nőnek nagygyá, a szemek mint ragyognak, a könnyek hogy csillognak.

A szabadság, függetlenség gondolata itt is csodákat művelt. Egy lelkes kis csapatból emberáradat lett. A szív és érzés ellenállhatatlanul ragadott mindenkit magával, a pénz hatalma, a hajtesárok ostora boldogulni sehogysem tudott. A járomba fogott rabszolgából megannyi hős lett.

Ebből a csapatból, ezekből a hősből alakult ki az a lelkes gárda, amely a kört megalkotta és képezi. A többi megint rabigába hajtotta fejét. Onnan kérdőleg tekint fel: szabad-e még most is gondolkodni, meggyőződés szerint cselekedni?

Szegény szolganép, martinja a zsarnok és önkénykedő érdeknek, az isteni törvényekben sem tudsz már bizni?

Ennek a lelkes csapatnak zászlót ajándékoztak. A zászló nemzeti szín, az édes, magyar hazának, ennek a sokat hányatott országnak legszebb, leggyönyörűbb jelvénye,

amely alatt annyi kis ember hős lett s annyi hős elesett.

Azok nem kérdezték: szabad-e harcolni és meghalni a hazáért, másokért. A szíve szerint cselekedett mindenik. Most az aggódó arcokra kiül a kérdés: okos dolog-e a hazáért, embertársainkért érdekeinket feláldozni, nem veszélyes-e a szabadság, függetlenség szavait hangoztatni.

Szegény hazánk és nemzetünk! Annak a kis csapatnak zászlaján ezek a szavak ragyognak láthatatlan betűkkel, azt fogják magasan hordani. A zászló biztosítéka annak, hogy ezek a szavak mi közöttünk is élni fognak, a gárda küzdeni fog emyedetlenül és hátrálni nem fog sohasem. Erre a zászlóra, erre a csapatra városunkban nagy szükség van, igen nagy.

Ezt a zászlót mennek avatni. Mi a legnagyobb tisztelettel meghajlunk a zászló és a csapat előtt is.

Hölgyek és ifjak, testületek, polgártársak! Az avatásra menjete el, elmehettek. Az nem ellenséges tábor. Azok a hazáért, ti értetek küzdenek. Az a hely, hol ez a zászló leng, mindenütt templom, a templomba mindenki elmehet. Menjete el és imádkozzatek a hazáért, szabadságért és függetlenségért. Hajtsátok meg zászlóteket az előtt a zászló előtt.

Tisztelegjetek.

Egy felebbezés.

Nagyméltóságú Miniszter Úr!
Kegyelmes Uram!

Selmec-Bélabánya szab. kir. város törvényhatósági bizottságának a főispáni lakás bérbeadása ügyében 43/970. szám alatt hozott határozata ellen

felebbezéssel

élek a következő okokból:

Ismerem és méltányolom a kormánynak azon kötelességét, hogy főispánjait az általuk képviselt állami hatalom tekintélyének fenntartása érdekében támogatnia, sőt tartania kell még az esetben is, ha azok személy szerint nem kedvesek sem fent, sem a törvényhatóságban, melyben az állami hatalmat képviselik, — mint ez nálunk van. Nekem nem célom az, hogy az állami hatalom tekintélyét a főispán személyének támadásával csökkentsem, vagy gyengítsem, hanem az, hogy szerencsétlen városunknak hasznot csináljak, a reá nehezedő terhek kisebbitését kieszközöljem.

Felebbezésem elbírálásánál nem a személyi motívumokat, hanem az általam jelzett nagyságú szempontot kérem kiindulási pontul elfogadni.

Felfogásom törvényes alapokon nyugszik. Az 1886: XXI. t.-c. és más törvények és törvényes rendelkezések világosan és kétségteljesen megállapítják azt a tényt, hogy a főispán állami hivatalnok és összes járandóságainak fedezése az állam által történik. Az, hogy melyek ezek a járandóságok, a törvényben és törvényes rendelkezésekben szintén elég szabatosan van körvonalazva. Ki van mondva nevezetesen az is, hogy szállásbérekre van igénye.

Jogi meggyőződésem tehát azon sarkalatos elvből indul ki, hogy minden állami hivatalnok hivatali szükségleteiről az állam maga köteles gondoskodni s ezen szükségletek

Tudnivaló dolog, hogy én gazdálkodom, jó messze a világ közepétől egy kis pusztán, ahova madár is meg posta is elvéte jár, mert ha be akarok küldeni a postáért a városba, ebben a kiváló szocialista világban az 2 forint napszámba kerül, ami nem áll arányban avval az élvezettel, hogy mindennap olvashassam az ujságban, milyen vörös a haja és botrányos a magaviselete Schönberger Rózának, vagy hogy elolvassam valamelyik gépgyár 6 filléren továbbított ajánlatát olyan gazdasági gépekről, amelyek többbe kerülnek, mint egy negyedévi jövedelemem. Mivel azonban a korrallal mégis haladnunk kell, a multkorában felszaladtam pár napra Pestre, hogy körülnézzek egy kicsit s egyet-mást vásároljak; többek közt néhány zsebórát láncsal, mert nyomára jutottam, hogy a béreseim az idén tavasszal vetőstraikba állnak, amelynek követelése egy-egy óra lesz, mert miképen tudhassák rendes időben megitatni az ökröt, amit pedig olyan szigoruan megkivánok.

Amint épen az órásnak mondom, hogy a számlát küldje csak majd el, eszembe jut, hogy Eperjesen is elmúlt már újév és ki kellene fizetni az unokaöcsém számláit, aki ott jogászokdik s akit egyetlen örökségképen hagyott rám egy kedves nagynéném. Nosza legott megirtam a feleségemnek, hogy menjen be a városba, vegyen fel a zsidótól a jövő nyári termésre vagy ezer koronát. Van nekem egy jó barátom, egy ügyvéd Eperjesen,

küldje el annak, hogy fizesse ki nyugtá el- lenében a gyerek számláit, ha marad valami, küldje vissza neki — jó lesz tavaszi ruhára meg kalapra.

Később megbántam a dolgot. Nem a tavaszi kalapot, — mert annak meg kell lenni, akár bánom, akár nem, mióta csak feleség, mint olyan *(no meg humoros tárca)* létezik — hanem azt bántam meg, hogy magam nem mentem Eperjesre. Ugyanis vasárnap délután, — amely Budapesten, szobapincérem felvilágosítása szerint csak arra jó, hogy aludjék az ember — elmentem egy felolvasásra. Mikor közben egyszer a felolvasó elhallgatott, felébredtem s utóbb félálomban ezek a szavak ütötték meg a fületem: . . . »a gyám pedig gyakoroljon személyes felügyeletet, ha nem akarja, hogy gyámoltja a züllés lejtőjén a lelki nyomoruság sarába rohanjon . . . « Ezután további álmomban kivert a veriték, mert mindig az öcsémét, Aladárt látatá velem a feltámadt lélekösmeret, hol egy szörnyü meredek lejtőn rohanva az eperjesi hegyek között, hol meg otthon, a községi csinált ut kátyujából látszott a 8 centimeteres gallérja és művészi brillantinos frizurája, Brr! Iszonyú álom volt; s én még az éjjeli vonattal Eperjes felé robotgattam.

Gyámoltam, Aladárt sem lejtőn, sem sárban nem találtam, hanem a kávéházban, dákóval kezében. Nem is kérdeztem az ügyeiről, hiszen világosan láttam azon fen-

héjázó modorból, ahogy a pincérekkel beszélt, hogy már kifizette számláit a barátom, az ügyvéd.

9 órakor megpumpolt tiz forintig és megható ártatlansággal azt hazudta, hogy hazamegy tanulni. Én pedig azon tudatban, hogy kitűnően domborítottam a gyám szerepét, elhatároztam, hogy kimulatom magam szép csendesen a kedélyes kis helyen. Sokáig nem tudtam, hogy miképen szórakozzam, mig végre nagy engedelemkérések között odatelepedett az asztalomhoz három ur, egy sovány, egy szuró szemü és egy, aki mindig azt mondta: »na, natürlich.« Szépen beszélgettünk, sok bort ittunk és ugy 10 óra felé a szurós szemü, miután élénken pislogott keskeny karimájú zöld kalapomra és elnyűtt bőrkabátomra, lassan fölajánlott egy kis csöndest, mire a másik sebesen rámondta:

— Na, natürlich!

A harmadik kártyát rendelt s a következő percben már ugy gusztáltam, mint mikor még — feleségem nem volt; egy félóra mulva pedig utolsó előtti ötösömet tettem be egy hideg ászra s kezdtem magam rosszul érezni. Aztán kétségbeesetten kezdtem gusztálni, a székemen már csak alig-alig ültem, a halántékom lüktetett, gusztáltam, gusztáltam . . . egy ász . . . Piatnik segits! . . . még egy ász! Összesen három ász! Egy pillanat alatt megindult a már-már elállt szívverésem; óh! oly nyugodtan, büszkén vert a szívem.

már roskadozik. Nincs sem ipar, sem kereskedelem, sem kisgazdaság. A lét ebben az ősbányavárosban csak tengődés. Ha a rendszeres és takarékoskodó gazdálkodás be nem következik, az erélyes segély meg nem érkezik, a város elpusztul.

Ezért emelem fel tiltakozó szavamat a hozott határozat ellen. Amit mondok tény, az udvaroncoknak is el kell ezt ismerniök.

A főispánnak lakásért a város 600—800 korona bért is kapna, ennyivel csökkennék a pótdó, ha a határozat megváltoztatnák. Ez pedig minálunk igen nagy pénz.

A főispán egy évben átlag hatszor jön városunkba egy-két napra. Ezt az időt fogadóban is tölthetné, mert van olyan, amely a kényesebb ízlést is kielégítheti. A főispáni lakás ugyyszólván mindig üresen áll. Ha itt is van a főispán, nem igen hivataloskodik, mert közvetlenül a közgyűlés előtt jön és mindjárt a közigazgatási bizottsági gyűlés után el is megy. A hivataloskodásra nincs is nálunk ideje. Ha óhajtana mégis hivataloskodni, ezt a lakályos és kényelmes fogadói nagy szobákban is megteheti. Küldöttségek nem járnak hozzá, de ha járnának is, ezeket is fogadhatja ottan, ünnepélyes alkalmakkor pedig páratlanul jó erre a város közgyűlési terme.

Méltóztassék tehát utasítani a főispánt, ha már erre az ő belátásának hiánya folytán szükség van, hogy vagy szálljon fogadóba, vagy ha olyan nagyon tetszik neki a városi lakás, vegye azt bérbe és vonatkozó számláit mutassa be érvényesítés végett illetékes helyen.

Ha ez nehézségekbe ütköznék, méltóztassék az állam részére a lakást bérbe venni, vagy szegény városunknak az elvesztett haszonnak megfelelő segélyt utalványoztatni. Ennek a kérelemnek teljesítése méltányos és igazságos.

A törvényhatósági bizottságnak azon tagjai, kik a sérelmes határozatot hozták, függő és önállósággal nem bíró urak. Ezért ne méltóztassék azt figyelembe venni, hogy csak ma-

gam tartom a határozatot sérelmesnek állítani és az igazat, úgy amint van, a maga meztelenségében feltárni.

Annyira bizom nagyméltóságod ügy- és igazságszeretetedben, hogy reményvel eltelve kérem a határozat megváltoztatását, esetleg ezen kérdésnek oly megoldását, amely szegény városunkat a teheről mentesíti és pótdóinknak a jelzett összeggel való csökkentését eredményezi.

Maradtam alázatos szolgálja

Wagner László s. k.
ügyvéd, adófizető polgár.

Téves álláspont.

E hó 12-én tartott törvényhatósági bizottsági közgyűlés azt mondta ki, hogy az új választást addig, míg a belügyminiszter az igazoló választmány választást megsemmisítő véghatározatát nem erősíti meg, nem tüzi ki.

Ez a határozat törvénytelen s ha a határozat tényleg fel lett terjesztve megerősítés végett a miniszterhez, ezzel magát a törvényhatósági bizottság csak nevetségessé tette, mert az 1886: XXI. t.-c. 43. §-ának rendelkezése szerint a belügyminiszternek csak a jog van fenntartva, hogy a főispánnak, vagy az állandó bíráló választmány valamelyik tagjának felterjesztésére az előfordult törvénytisértések miatt az eljárást megsemmisítheti, — egyébként a dologba nem avatkozhatik.

Az igazoló választmány határozata ellen felebbezést senki sem adott be, ennél fogva a határozat nem is került a bíráló választmányhoz, mint felebbezési hatósághoz, hanem közvetlenül a közgyűlésnek lett bemutatva. Ez ügyben tehát sem a főispán, sem a bíráló választmány valamelyik tagja nem élhetett a miniszterhez feljelentéssel s enélkül a miniszter nem is avatkozhatik ebbe a dologba a törvényhatósági autonomia megsértése nélkül.

A közgyűlés a felterjesztéssel újabb törvényellenességet követett el, sőt törvénytelenségeket, mert az 1886: XXI. t.-c. 43. §-ának rendelkezése folytán az új választást kellett volna elrendelnie.

Az a körülmény, hogy az új választást az előbb elkövetett törvényellenességek és mulasztások miatt nem lehetett volna úgy sem foganatosítani e hónapban, nem ok és alap szabálytalan határozatok hozatalára.

A törvényhatósági bizottság sehogy sem tud leszokni a törvénytelenségekről. Ebben a városban a főiskolában egy jogi tanszék is van, ahol értesülésünk szerint a közigazgatási joggal is alaposan foglalkoznak. Az ilyen határozatok alkalmasak arra, hogy a hallgatókat, akik a gyakorlati közigazgatás menetét valószínűleg figyelemmel kísérik, — megtévessze.

A helyes jogi álláspontot ezért is szükségesnek tartottuk kifejtetni.

Agrár főiskola.

A „Köztelek“ erről a dologról írva idei 20. számában a földművelésügyi miniszterium tanácsstermében tartott szakértekezlet eredményét így összegezi:

„A szaktanácskozmány természetesen nem döntött a főiskola kérdésében, de annyi kétségtelen, hogy ha a földművelésügyi miniszter e tanácskozmány tanácsának értelmében kívánja szervezni a felső szakoktatást, akkor az agrár főiskolát Budapesten fogják felállítani, lehetőleg az állatorvosi főiskolával és az erdészeti főiskolával kapcsolatban, tehát három fakultással és ez esetben az összes nyugati államokat megelőzve létre fogjuk hozni az Európában legelső gazdasági egyetemét.“

Ennek a vezető gazdasági szaklapnak 22. számában *Andrássy Sándor gróf* a következő nyilatkozatot adta le 1907. március 16-án:

Felöltöztem. Ravasz arccal mormogtam magamban.

— Kijátszalak, kutya ügyvéd.

Amint benyitottam hozzá, egy jól irányzott fogással hatalmamba kerítettem a cvikkert, nehogy ismét Kir. Törvényszék elé képzelje magát, aztán a vállára vertem és így szóltam:

— Komám, adjál kölcsön nekem vagy száz forintot, tudod elszámoltam egy kicsit magam.

Nagyon szívesen, öregem! Neked, a legjobb barátomnak ne adnék? Már hogyne, amennyi csak kell . . .

Bucsuzóba még bizalmasan figyelmeztetett, hogy vigyázzak az öcsémre, Aladár, mert sokat ferblizik a gézengúz és mindig holmi pincérekkel van dolga . . .

* * *

Fogadom: Barátot az ügyvédek családjából nem választok többet, olyan igaz, mint ahogy felolvasásra se megyek, vagy ha már megyek, alszom végestelen végig.

— Nekem, Borsos Károly, eperjesi lakos köz- és váltóügyvédnek posta útján felem (itt orrom elé tartott egy utalványszelvényt) Bányai Zsuzsánna, férjzett Keressfeöldy Péterné 1000 (azaz ezer) koronát küldött azon megbízással, hogy ezzel kiskoru Keressfeöldy Aladár számláit kifizetvén, a fennmaradó összeget neki visszaküldjem.

Megbizásom első részét (elémbe tart sok piszkos papírt) az itt látható nyugták szerint teljesítettem, a fennmaradó 78 (azaz hetvennyolc) koronát felemnek a holnapi postával vissza fogom küldeni és . . .

— De, kérlek, hiszen barátod vagyok . . .

— . . . Tekintetes kir. . . . azaz izé . . . ettől el nem térít sem barátság, sem . . .

— Hiszen a feleségem, végtére csak nem veheti rossz néven . . .

— . . . sem semmiféle rokonsági kötelék, mert a becsületes ügyvédnek . . .

— De, az istfáját, ha én becsületszavamat adom . . . (itt felugrottam, Egy lesújtó mozdulat a cvikkerrel).

— . . . hitelt adnia semmi szónak nem lehet fele érdekének rovására.

Kijelentem tehát (tűzzel) Tekintetes kirá . . . azaz kijelentem, hogy . . .

(Kétségbeesésemben torkon ragadtam.)

— . . . az erőszaknak sem engedek!!

Elrohantam. A lépcsőn ez hangzott utánam a »legpajtikább« hangon:

— Szervusz, cimborám, holnap felnézel remélem, a kaszinónkba.

A hideg levegőtől magamhoz térve, elhatároztam, hogy ki kell pihentetnem valahol kimerült idegeimet.

De hol? Szállodámba pénz nélkül nem mehetek.

Hopp! Itt van Aladár. Felkerestem, persze egy korcsmában ült. Nem irom le kinjaimat, míg kölcsön kértem tőle három forintot olyan hazudozás közben én — a nagybácsi! — hogy megirigyelhetne bármely unokaöcscs. Aztán elmentem egy másik szállodába s nyugodtan aludtam, míg reggel nagy zörögésre ébredtem.

— Nyissa ki és adjon pezsgőt! Mit? Nem lehet? Nekem nem lehet? Nekem mondja a tanárnak, aki a kis lajzim zsebéből kifizetem az egész putikját, ma éjszaka is kölcsön adtam a nagybátyámnak háromszáz pengőt . . . az angyalát!

Befogtam a fülem. Azt hiszem, rendőr vitte el az öcsémet, Aladárt.

részbeni fedezésére a törvényhatóságok nem szoríthatók. Erősen meg vagyok győződve arról, hogy ezt városunk főispánja nemcsak tudja, de jogos igényeiről sem feledkezik meg. Ezt mindenesetre igazolni fogják azok az uti- és más számlák, a melyeket ő elő- és heterjeszt. Ezeket kérem az ügyiratokhoz csatoltatni teljes tájékoztatás végett.

Igaz, hogy a főispánok oly munkát is végeznek, mely tulajdonképpen a törvényhatósági közigazgatás ügykörébe tartozik, de ez az ő állami hivatalnokai jellegükön mit sem változtat s a törvényes rendelkezésekből megállapíthatólag ezeket a teendőket nem mint a törvényhatóság közegei, hanem mint állami funkcionáriusok végezik a közigazgatás ellenőrzése és annak az állam kormányzásával való összhangzásba hozatala végett. Ebből a tényből tehát a főispánok szükségleteinek a törvényhatóságok által való részbeni fedezésére vonatkozó kötelelem törvényes, de még észszerűségi alapon sem vezethető le.

Az is igaz, hogy a törvényhatóságok gyakorlat szerint a főispánoknak lakást és hivatalos helyiséget mindenütt adnak. Ennek a gyakorlatnak azonban jogmegállapító hatálya nincsen, nem lehet, különösen azért nem, mert ez a ténykedése a törvényhatóságoknak csak szívességre és vendégszeretetre vezethető vissza, az ilyen akarathatározásokból pedig jogok nem származhatnak, még állandó és hosszas gyakorlat esetén sem.

A vármegyei törvényhatóságok kiadásai fedezésére állami segélyben részesülnek, a városi törvényhatóságok azonban nem. Az előbbieknél a lakás és hivataladás talán éppen ezen államsegélynek következménye. Ezeknél a törvényhatóságoknál a szívesség értéke az állami subvencióban busásan megtérül.

A városi törvényhatóságoknál ennek a kiadásnak, tehernek semmi ellenértéke, fedezete az állam részéről nincsen. Ez annál szomorubb, mert éppen a városi törvényhatóságok

ságok azok, ahol a közigazgatás terhei a lakosságra elviselhetetlenül nehezdednek s ezen a terheken az állam, dacára a sokszor és tekintélyes helyről jövő ígéreteknek, mind- eddig nem könnyített. Városunk hivatalos közlönyének számtalan példányát mutathatnám be, melyekben ez a visszás állapot nagyon eleven színekben van megfestve.

A városi törvényhatóságok nagyon sok állami funkciót végeznek, amelyekért egyáltalán semmi kárpótlásban nem részesülnek. Végeredményben tehát ezek a városok az adófizetésen kívül még az állami teendők ingyenes ellátásával is hozzájárulnak az ország terheinek viseléséhez. Kétszeresen adóznak, habár ezt nehezebben bírják el, mint a vármegyei törvényhatóságok, ahol a terhek jobban megoszlanak.

Ily körülmények között én azt a megterhelhetést, hogy városi törvényhatóságunk még a főispán, egy állami hivatalnok hivatali szükségleteinek fedezésére is szoríttassék, vagy legyen kénytelen, sem méltányosnak, sem igazságosnak nem tarthatom. Ez nem egyeztethető össze az állami hivatal méltóságával, azzal az igazságossággal, amelyre az ország minden teherviselő tényezője joggal tarthat számot.

Én nem tudok törvényes alapot erre a kötelezésre, nem hiszem, hogy ilyen léteznék. Ezen feltevésben megerősít az a körülmény, hogy a sérelmes közgyűlési határozat maga sem utal törvényes alapra, hanem egyszerűen csak azt veti oda, hogy a főispánnak feltétlenül szüksége van hivatalos helyiségekre, amiről tulajdonképpen szó sem volt, azt állítja, hogy erről a törvényhatóság köteles gondoskodni.

A közgyűlési határozat hivatkozik ugyan saját maga által 1891. évben 63427. szám alatt hozott határozatára, amely jóváhagyva is lett, amelynek alapján a főispán részére 4 szoba lett hivatalos helyiségül berendezve.

Ennek a határozatnak azonban sem jogalkotó, sem kötelmet szülő joghatálya nincsen. Ezt meg is lehet változtatni.

Ez a határozat annak idején jóváhagyva csak azért lett, mert az akkori m. kir. belügyminiszternek nem volt, nem lehetett kifogása az ellen, hogy törvényhatóságunk tulajbuzgóságból és hiperlojalitásból oly szolgáltatást vállalt el, melyre kötelezve nem volt s melylyel az állami kiadások egy részét a város közönségére háritotta. Elvégre is minden törvényhatóságnak autonómiaja van, amelynek körébe a saját vagyonával való gazdálkodás is tartozik s vétót a miniszterek ez irányban mondani csak akkor szoktak, ha a gazdálkodás a tönk szélére juttatná a törvényhatóságot, vagy nyilvánvalóan törvényteleniséget céloz valamely intézkedés.

Azt megtiltani egyik kormány sem szokta, hogy a törvényhatóság a maga pénzén gavalléroskodjék állami közegekkel szemben az állam terheinek könnyítésével.

A közgyűlési határozatnak többi része közönséges és értéktelen udvaronkodás, amelyről sajnos, a mi törvényhatóságunk eddig leszokni még nem tudott. Inkább képes elnézni a város közönségének a közterhek alatt való összerogyását, mintsem állást foglaljon annak érdekében felfelé. Ha erről van szó, megfelelnek mindenféle ígéretek, amelyeket a közönségnek tett.

Nagyméltóságu Miniszter Ur!

Ez a város, a mi városunk már a tönk szélén áll. Azon a lejtőn halad, amely számítani bizonyossággal a pusztuláshoz vezet. Lakói anyagilag, erkölcsileg erősen dekadens állapotban vannak. A köztartozásokat már nem bírják és ezért, nem azért, hogy gyorsabban minél több pénzt szerezzenek, mármár csoportosan és nagy számmal vitorláznak az új világba. A pótdadó 68°/_o-ra emelkedett, az azt viselők száma egyre fogy és

Önök talán nem is tudják, mi az a »három ász.« A három ász, nyájás olvasó, olyan kártya, hogy jó nevelésű ferblista csak a »bandára« hunyorít eggyel kevesebbet a szemével, letévén az asztalra kabátját, mellyét. Csoda-e hát, hogy frt 18 krajcárral a zsebemben urias nonszalansszal így szól- tam:

— Hivok még harminc forintot.

— Pénzt, mondá a sovány!

— Pénzt, szól a szurós szemű.

— Na, natürlich, pénzt, hangzott nyomban.

Percnyi gondolkodás után óráim, gyűrűm a bankban s rögtön utána a sovány zsebében volt.

— Ban . . . bandája van? — kérdeztem fuldokolva.

— Na, natürlich!

Elhomályosult előttem a világ. Én, a szorgalmas gazda, a férjek példaképe, a komoly, öntudatos gyám . . . egy krajcár, egy óra, egy lánc, egy gyűrű nélkül vad idegen városban. El voltam kábulva. Mikor végre megvillant agyamban a mentő eszme: az én barátom, az ügyvéd és a küldött pénz, hirtelen megsemmisítettem feleségem idei tavaszi kosztümjét — elméletben s ilyen kiáltással ugrottam fel:

— Óh, bárcsak még vissza ne küldte volna!

Kedves partnereim eltűntek. A főpincér állott mellettem vasbaöntött előkelő arcvoná-

sokkal s diskrétén csörgette frakkja szárnya alatt az aprópénzt, míg másik kezével számlámat tártá elém.

Többször elolvastam zavartan motyogva a végösszeget.

— Harmincegy korona . . . harminc . . . harmincegy . . . hm . . . harmincegy korona . . . korona. — Közben erősen vájkáltam üres zsebemben.

Végre elhatároztam magam.

— Adja ide a kabátomat, itt lakik a szomszédban egy ur, egy barátom, ügyvéd. Hm, kellemetlen eset, Mindjárt visszajövök.

— Józszszsi! — harsogott a főpincér. — Adja ide a n'ságos urnak — a kalapját. A kabátot tegye a separéba, hogy el ne vigye valaki, míg visszajön a n'ságos ur! (Értsd, a kabát egyelőre zálogban marad.)

Én ijedten tekintettem körül, de szerencsére nem volt a közelben más, csak a kasszirnő nyitotta ki egy percre vörös szemét s hegyezte a puder alatt mosdatlan füleit — a separé szóra.

— Na, persze, hiszen csak a szomszédba megyek, nem veszek kabátot, hiszen mint földbirto kos (kétségbeesés eszköze!) edzett ember vagyok.

Közben úgy mosolyogtam, mint a gyermek, mikor meg kell köszönnie, hogy a jó néni egy hosszú predikációt tartott neki. A pincér ugyancsak mosolygott, de úgy, mint mikor a néni a Jézuskáról beszél neki,

ámbar ő jól tudja, a papa még ki sem fizette a Waisznál a mult karácsonyi ajándékokat.

Nem volt más menekvés, mint büszkén dideregni a barátom, az ügyvéd kapuja előtt (saját ház!), aztán felzörgetni őt első álmából. Csöppet sem haragudott a jó fiu, kiugrott az ágyból s örömmel ölelgetett.

— Szervusz öreg pajtás! Isten hozott! Sohse mentegetőzz, itt a szivar.

Hálókabátot öltött s kedélyesen foglalt helyet velem szemben az íróasztala előtt.

Csodálom magamat, hogy több mint husz percig nyugodtan tudtam vele beszélgetni, mindazon banális tárgyakról, amelyek két egymást rég látott »öreg cimborá« között felmerülhetnek. Egyszer aztán úgy odavetőleg rákoppintottam gyöngén a szög fejére.

— Pajtikám, hallod-e, most jut eszembe, (óh! puritán, rustikus jellemem hová sülyedtél!) hogy valami kis elszámolás van köztünk.

— ? ?

— Hát, tudod öregem, az a kis pénz, ami a gyerek számláiból felmaradt, mert maradt ugye-e? Tudod, amit a feleségem . . .

Erre a barátom, az ügyvéd rendbe hozta hálókabátja redőit. Előkeresett az asztalról egy cvikkert, azt a balkezébe fogta, melyet mereven kinyújtott nyugat felé, olyan tekintetet vetett rám, mintha én 12 esküdt és egy elnök volnék, kétszer köhintett és mellhangon megszólalt:

„A „Köztelek“ folyó hó 9-iki száma „Gazdasági főiskola“ címmel hozott cikkében a következőket írja: E szerint a szaktanácskozmány véleménye az, hogy az agrár főiskolákat Budapesten kell felállítani önálló intézményként, lehetőleg a három fakultás (mezőgazdaság, állatorvosság, erdészet) kapcsolatba hozásával. Ebben az értelemben nyilatkozott Rubineken kívül Földes Béla, Andrássy Sándor gróf stb. stb.

Ezennel kijelentem, hogy a szaktanácskozmányon — sajnos — részt nem vehettem és a nekem imputált kijelentéseket azért sem tehettem meg, mert az erdészeti főiskolának Budapestre való áthelyezését *leghatározottabban ellenzem*; a gazdasági főiskola a fővárosban való felállításának helyességéről eddig meggyőzve nem lettem, sőt mivel a kivándorlás szociális és értékesítési viszonyok folytán minden valószínűség szerint extensiv gazdálkodási periódus előtt állunk, kérdés, tudósi képzettséggel bíró gazdákra lesz-e jövőben oly mérvben szükség, hogy ilyenek képzésére külön intézményt állítsunk.

Budapest, 1907. március 14.

Andrássy Sándor gróf.

Ezt a nyilatkozatot a közönség megnyugtatósa érdekében tartottuk szükségesnek reprodukálni. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy bizonyossággal állíthatjuk, miszerint ezen nyilatkozat a földművelésügyi miniszter véleményét tükrözi vissza. Lits Gyula főispánnak a januári közgyűlésen tett azon kijelentése, hogy az irányadó körök tényleg komolyan foglalkoznak az erdészeti főiskola elvitelének gondolatával, — nem felel meg a tényeknek.

* * *

Pallavicini György ögróf, városunk képviselőjének a szakértekezleten való felszólalásáról március 14-iki számunkban ezt írtuk: „Pallavicini ögróf szerint általános szempontból nem lenne helyes, hogy Budapestre hozzák az összes kulturális intézményeket. A selmeci főiskolát hagyják meg a helyén. A főiskolai tanárok memorandumát egy tapasztalt, világlátott barátjának megmutatta, aki elolvasta az emlékiratot s azon eredményt szűrte le belőle, hogy úgy látszik, a selmeci főiskolai tanárok csak azért szeretnék Budapestre kerülni, hogy orfeumba járhassanak.“

Ez ellen a közlemény ellen a „Selmecbányai Híradó“ legutóbbi számában tiltakozik. Nyilatkozata szerint a szakértekezleten a többi között *körülbélül* ezt mondta: „az ilyen kitételek önként eszembe juttatják egy barátomnak azon megjegyzését, hogy a tanári karon, ugyilátszik ezekből, legkönnyebben segítene a kormány azzal, ha Selmecen színházat és orfeumot építenne.“

Ezt megjegyzés nélkül regisztráljuk.

KIS KOMÉDIÁK.

Sorozási jelenet.

(Ezen bájos apróságot lapunk egyik barátja mesélte el nekünk, ki passzive az alább leírt jelenetnél szintén részt vett.)

(Szin: az ivó előszobája. Nemes egyszerű-

séggel s angoloz izléssel berendezett »várakozó szoba.« Hátterben a művészi asszimetriával elrendezett sorozandók kara, mellettük új, angol rendszerű zongora; az előtérben, hivatalos méltósággal arcán, »Vasut« ceruzával füle mellett, »Hölgy« cigarettával szájában hatósági közeg áll, kezében a sorozandók katalógusát tartva. Misztikus félhomály, sejtelmes illatár. — Idő: jelenkor.)

Személyek:

- I. hatósági közeg;
II. „ „ „
Egy »darab« paraszt.
Egy besorozott.
A sorozandók kara.

I. hat. köz. (olvas) Szripcsek, Mkratosztk, Zebisko, Szrepecs, stb.

A sorozandók kara (erősen mozog.)

I. h. k. (ellenmondást nem tűrő hangon, szemeiben vészajtó villámokkal) Csend legyen, uraim, abba a gunyába, mer baj lesz!

A sorozandók kara (mélyen hallgat.)

II. h. k. A felolvasottak gyűjnek be!

A felolvasottak (el a szin bal oldalán.)

Egy »darab« paraszt (a bus sejteltől eltorzult mosolyal ajakán, kalapját kezében forgatva) Proszim peknye . . .

II. h. k. Hát ez a darab paraszt nem lett felolvasva?

I. h. k. (a paraszthoz) Hogy hinak?

A drb paraszt. Nem . . . (nyög) magyar (nyög . . . kinos csönd, mely még varázslóbb mosolyt csal a legény ajkára.)

I. h. k. Erigy hátra, aszondom, oszt csak akkor jelentkezz, ha felszólítalak!

Hosszu szünet.

(A szünet közepe táján sejtelmes, lágy akkordok hallatszanak, A zongoránál a drb. paraszt áll, lelkében eddig csak sejtelmes álmokként ringó érzelmeinek, vastag ujjával bájosan kedves s keresetlen akkordok által adva kifejezést.)

I. h. k. (elsápad, sokáig megdöbbenéssel nézi a drb. parasztot. Vérben forgó szemekkel.) A kutya teremtsit magának, hogy mer itt lármáznii!?! Oszoljon onnan, aszondom, mer ugy mellbe vágom, hogy . . . (baljós-latu s mély értelmű gesztus kíséretében a passzív szemlélőre bizza a mellékmondat befejezését.)

II. h. k. (belép s állásához méltó gyöngédséggel egy bevett suhancot tuszkol be.)

Ehun, ezt bevették. (A suhanc arcán általában vegyes érzelmek honolnak. Közben az I. h. k. finom tapintattal adja tudtára, hogy az eskü letéig a zivataros időre való tekintettel rendelkezésére bocsátják a »gyűjtő« szobát.)

A besorozott (mielőtt a sorozandók számára új szellemi tőkét gyümölcsöztethette volna, meglepő gyorsasággal el az I. h. k. karján.)

A sorozandók kara (mozogni kezd.)

II. h. k. (fejük fölött elnéz s mérsékelt érdeklődéssel legelteti szemeit a megvizitáltak csapatján. Majd hanyag előkelőséggel.) Aki- ket bevettek, ide, elm:

(Hosszu, kinos csönd.)

II. h. k. (egy protekciós ujonchoz) No, már mehetünk Grossbauer ur, mer ezek közt a rongyosok közt egy sem lett katona. (Némi kéjes remegéssel hangjában) Amig az

új csapatot »nem rendelkezem be«, megihattunk egy pohár sert.

(Mindketten el. Közben a besorozott csöndes megfigyelő egyik ideges pillanatában elszakítja a bájos jelenet további fonálát.)

Ritter.

HIREK.

— Végre van rendőrfőkapitányunk!

Mint vasárnap este örvendetesen járta be a várost a hír, Lits Gyula főispán uzoni Kuthi Istvánt nevezte ki városunk rendőrfőkapitányának. A kinevezés egy arra teljesen érdemes férfiúnak jutott, ki vonzó egyéniségével, lekötelező modorával már évek hosszú sora óta áll a város közönsége előtt köztisztelőben és szeretetben. Őszinte örömmel gratulálunk neki s kívánjuk, hogy új állásában az Isten sokáig éltesse!

— **Esküvő.** Folyó hó 23-án tartotta esküvőjét Trnovszky Márton szarvasi tanító Szlujka Arankával.

— **A takarékpénztár** feloszlata és felszámolása iránt az ipolysági kir. törvényszéknél, mint kereskedelmi bíróságnál per lett indítva. A kereseti kérelem az 1906. évi mérleg, valamint a nyereség- és veszteség számla helyesbitésére is kiterjeszkedik. Bizonyos, hogy ezen perben a m. kir. kuria fogja csak a döntő ítéletet meghozni, ebbe pedig másfél év is beletelik. Tényként állapítjuk meg, hogy a felosztás alá kerülhető vagyon mennyiségére, tehát a részvények reális értékére vonatkozólag mult számunkban előadott számszerű adatok helyessége kétségbe vonva senki által sem lett.

— **A főiskola vendégei.** Szombaton este tizenhét kemikus érkezett városunkba a budapesti műegyetemről Ferency adjunktus vezetése alatt, hogy az itteni kohóüzemet, továbbá ezüstpörkölőt, bányákat s zúzóműveket tanulmányozzák. A kemikusok már régebben keltek tanulmányútra s mitán Diósgyőrt, Krompachot stb. meglátogatták, érkeztek hozzánk. A vendégekkel Márkos köri elnök van, ki az itt maradt kevés főisk. hallgatóval szombaton és kedden este a régi „szakestélyi“ mutatta be a budapesti kollégáknak. Vasárnap nézték meg a két főiskolai palotát s kedden a bányákat. Szerdán utaztak vissza s reméljük, városunkból csak jó emlékeket vittek el.

— **Esküdtek kisorsolása.** Az ipolysági kir. törvényszék e hó 21-én sorsolta ki az 1907. évi tavaszi ülészsakra berendelő esküdteket. Városunkból a következők lettek kisorsolva: Téglás Károly, Körös László, ifj. Marschalkó Gyula, Fénykövi Jakab, Sümeg János, Ungár Kálmán dr. és Suhajda Lajos.

— **Szövetkezet.** A selmec-bélabányai iparosok hitelszövetkezeténél az országos központi hitelszövetkezet ellenőre két hétig vizsgálatot fogantatosított. Minthogy a szövetkezetnek pótolhatatlan és nagy veszteségei vannak, előreláthatólag a szövetkezet felszámolása fog elrendeltetni. Értesülésünk szerint a hitelezők nagy részben már ki is vanuak elégitve és a többiek is ki fognak elégitetni.

— **A selmeci népbank** 21-én tartotta meg közgyűlését. A felügyelő bizottságba Csányi Ottó, az igazgatóságba Árkossy Béla, Gödfusz Mihály, Weisz Samu és Wisnyovszky Dániel lettek bevélasztva. Csányi Ottó városi főszámvevő, közgyám, tüzoltó főparancsnok, hitelszövetkezeti elnökgazgató, népbanki felügyelő bizottsági tag. Ritka sokoldalúság.

— **A Kaszinó-bankett.** Vasárnap f. hó 24-én este a Kaszinóban bankett volt a rendes évi közgyűlés után. Mintegy nyolcvan vendég volt a fényesen sikerült banketten, mely Balog Laci szép nótái mellett mélyen nyúlott be az éjjeli órákba. A banketten számos tósztt hangzott el, elevené, pezsgővé téve a jókedvet. A közgyűlés a női tagok részére egy napnak kijelölésével bizta meg a választmányt.

— **A polgári kör** évi rendes közgyűlését hétfőn délután tartotta meg. Elnökül Horváth Kálmán polgármestert választotta meg.

— **Gyermeknap.** Az országos gyermekvédő liga az elzüllött gyermekek megmentésének nagy munkájához az egész társadalom támogatását kéri. E támogatást közvetve akként is teljesítheti a társadalom bármely tagja, ha a liga u. n. gyermeknapján végzi a kereskedésekben bevásárlásait. A kereskedők közül ugyanis számosan felajánlották, hogy a gyermeknapon befolyó jövedelem egy bizonyos százalékát a ligának bocsátják rendelkezésére. Ilyen gyermeknap az idén *április 2-án és 3-án* lesz. Azok a kereskedők, kik az emberbaráti műhöz segédkezet nyújtanak, kirakataikba a liga plakátjait fogják kifüggeszteni. Felkérjük részünkről is a közönséget, hogy a szép célt elősegítő üzletekben a gyermeknapon minél tömegesebben vásároljanak.

— **A pécsi mezőgazdasági kiállítás,** mely május hónapban fog megnyílni, az Erdészeti főiskola s az Erd. kísérleti Állomás szintén szerepelnek, mint kiállítók. Speciálisan a kiállítás erdészeti részéről, melyet Tomcsányi s Vadas főerdőtanácsosok rendeznek, a fővárosi sajtó a bámulat hangján nyilatkozik. Az erdészeti pavillon 35 méter magas épületkolossz lesz s ebben lesz közszemlére téve mindaz, mit a Főiskola s Kis. Állomás tud produkálni. A kiállítást egyébként, mely unikum lesz a maga nemében, az ország minden részéből nagy érdeklődéssel várják nemcsak a szakkörök, hanem a művelt publikum is.

— **Gazdasági kongresszus.** A VIII. nemzetközi gazdasági kongresszus május 21—27-én lesz az idén Bécsben megtartva. Az országos erdészeti egyesület képviselőiben városunkból Bencze Gergely, Vadas Jenő főerdőtanácsosok és Téglás Károly erdőtanácsos, erdészeti főiskolai tanárok fognak a kongresszuson résztvenni.

— **Az Erdősi emléktáblára** ujabban a következő adományok érkeztek: Tulipán Mancikától 1 kor., A bányaszámvevőség által rendezett Sándor—József napi társas vacsora résztvevőitől 4 kor. 12 fill. Multkori kimutatásunk 881 kor. 20 fill. Mai kimutatásunk 5 kor. 12 fill. Összesen 886 korona 32 fillér.

— **Műkedvelő szini-előadással** egybekötött táncmulatságot rendez a vihnyepeszerényi ifjúsági egyesület f. é. április hó 1-én saját pénztára javára a „Casino“ összes helyiségeiben. Ez alkalommal színre kerül Berezik Árpád „Postás Klári“ című vigszinműve.

— **Halálozás.** Folyó hó 25-én reggel elhunyt Nics Adolf vendéglős és kömtyves mester. Temetése tegnap volt a rokonok és ösmerősök részvéte mellett.

— **A repamag impregnálásáról.** Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület földmivélsügyi és növénytermesztő szakosztálya Kerpely Kálmán tanár elnöklésével ülést tartott, amelyen Rázsó Imre gazdasági akadémiai tanár tartott szakelőadást a repamag impregnálásáról és ennek gazdasági jelentőségéről. Az értekezletről szóló tudósítást részletesebben áttanulmányozva nekünk még volna néhány szavunk a tárgyhoz, mert mintha kis konkurrenciá-izt éreznünk ki a dologból. Az értekezleten ugyanis magkereskedők is vettek részt és pedig olyanok is, kiknél nem szerezhető be az impregnált repamag. Az értekezletnek olyan színezete volt, mintha azt a gazdák védelmére (?) tartották volna! Szép és nemes szándék, de talán nem is volt rá szükség, mert az impregnált repamag, melyet *Mauthner Ödön* budapesti nagykereskedő hoz forgalomba határozottan sokkal jobb a nem impregnáltnál. Az impregnált repamag 11 év óta elért sikereit nem lehet tudományos értekezletekkel kisebbiteni, mert azt ez ellen védi ezer meg ezer gazda, kiknél éveken át mindig jelesen vált be.

— **Forgalmi akadály megszüntetése.** A garam-berzence—parkány-nánai vonalon a mult héten beállott forgalmi akadály — amely a zsarnócai vasúti hid megrongálásából keletkezett — mint értesülünk, megszűnt. Úgy a személy-, mint a teherárú forgalom a rendes mederben zavartalanul bonyolittatik le a nevezett vonalon.

APRÓSÁGOK.

Igazság.

Az erdőmester lótartási pótlékot, Cziczka Sándorné a »női gyakorló iskola« részére havi 30 korona segélyt kért a közgyűléstől. Mind a kettőt elutasították.

Ez szokatlan új fordulat a közigazgatásban, de helyes. Takarékoskodni kell.

Greguss Antal határozottan szerencsésebb ember. A mult közgyűlésen a vöröskuti agyagárugyár területének bérlete alól mentették fel a város kárával, ezen a közgyűlésen pedig a kórházi kertből 42 ölet kapott nagyon jutányosan, összesen 20 koronáért.

Ez is helyes. Az igazságnak a méltányossággal kell párosulni s a bokros érdemeikről megfeleledkezni sohasem szabad.

HIRDETÉSEK.

200—300 métermázsa

elsőrendű szénát egészben vagy fuvaronkint eladok Hegybányán az országút mentén levő pajtából.

Wagner László dr.

Eladó ház!

Napos helyen vízvezetékkel ellátott két elkülönített úri lakosztályból és mellékhelyiségekből álló 8 szobás ház eladó.

Bővebb felvilágosítást a kiadóhivatal ad.

Intelligente

anständige Dame, Christin, gutmüthig, in allen Zweigen der Haushaltung gut erfahren, tüchtig, energisch, besitzt Sparsamkeitssinn, wünscht Stellung als Haushälterin, Gesellschafterin, deutsche Vorleserin oder Beschliesserin, Auch aufs Land. Briefe erbeten an

J. Baronavski

— Nagyszében, Reispergasse 9. —

Husvétii levelezőlapok

dús választékban jutányos áron kaphatók

Grohmann Gyula

könyv- és papirkereskedésében.

ÉLŐKERITÉS.

Gleditschia, élősvény.

Bármily talajban gyorsan fejlődik, sűrű, nagy töviseivel embernek és bármily állatnak ellentáll, kitart 70—80 évig, nevelhető olyan sűrűn, hogy apró csirke, malac, stb. sem mehet át; ez a legolcsóbb örökös áthatlan kerítés. Főelőnye még az is, hogy egész május közepéig a legjobb eredménnyel ültethető, mert a csemeték felásva jeges pincében tartatnak. Ezer darab 12 korona, rendszeren ültetve 50 méter kerítéshez elég. Nyomatott ültetési és kezelési képes utasítást minden rendeléshez adok. Aki nek élőkertítés nem felel meg, szállíthatok **sodronyszövetet**, a legtökéletesebb gyártmányt, olcsón 100, 150 és 200 cm. széleset.

Szőlőlugas

minden háznak legszebb dísz, egy gyűjtemény 8 fajból 20 tő, egy tő 2—300 fűrtöt terem.

Szőlőoltványok

táblás ültetések és hiányok pótlására, 60 legkiválóbb bor- és csemege-faj, szigoruan válogatott, tökéletes forradású és fajtisza, dásgyókerü példányok.

Delaware

sima vessző, minden szál megfakad, csak az a legnemesebb faj, melyből én 18 év alatt 40 holdat ültettem, 35 hektót terem holdanként, bora édes, erős, oltani, permetezni nem kell, és kezeléséhez semmi tudomány sem kell, ezért ellensége sok tudományos szőlőintéző.

Bővebb leírást és KÉPES ÁRJEGBYÉREK tanulságos tartalommal és mindenhez teljes tájékoztatóval ingyen és bérmentve küld:

NAGY GÁBOR szőlőnagybirtokos,
NAGY-KÁGYA.

Levelezés minden nyelven.